

ГЕО МИЛЕВ
ЛУНАТА, СТАРАТА ЗМИЯ,
СЪБЛИЧА...

chitanka.info

Луната, старата змия, съблича
— дълбоко в черни лесове — зелената
си кожа.

Студената
и влажна нощна тишина е пълна
с дъх на отровни бурени — в поличба
се сплитат немите далечни мълнии
и злобно гърчат мургавия лик
на кръгозора.

В миг
над тъмната стена на
света застана пурпурният Демон —
и в мрака пламна неговият вик:
— ОСАННА!
Ти спиращ тук; оттук започвам аз.

Ще ти задам едно Защо — о колко земен
си ти, за да не чуеш своя глас!
да не останеш в някой миг без чувство!
Помни: магията не е изкуство —
и злато няма да намериш ти!
На дъното остава черен сок и яд
— мъчение — и с него ти си кръстен!

Затягай здраво пак жестокия
на своята мисъл пръстен!
Без мечти
не ще останеш ти, но — те болят.
— О знаеш ли де води твоят път? — -
Нощта е без изходи. Аз съм ти.

Над кулата високо пропъзлява
луната, старата змия, с корава
усмивка в жълтите очи...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.